

DESIRE®



Jessica Lemmonová
Láska v závějích

JESSICA LEMMONOVÁ

LÁSKA V ZÁVĚJÍCH

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

je to neuvěřitelné, jak ten čas letí. Najednou už tu máme konec roku a s ním i tu nejkrásnější, ale i nejnáročnější část roku, Vánoce. I mé tři příběhy se odehrávají ve vánočním období a jsou poznamenány jeho romantickou atmosférou.

Nabízím Vám tedy, abyste nahlédla, jak předvánoční a vánoční čas tráví starosta Dallasu v povídce Lásky v závějích, nebo se můžete nechat okouzlit vánočním New Yorkem v romanci Námluvy na Manhattanu. Příběh Srdce nelže se odehrává v Charlestownu a zavede nás mezi jižanskou smetánku...

Přeju Vám krásné, radostné a poklidné prožití svátků.

Váš Harlequin

Jessica Lemmonová

LÁSKA V ZÁVĚJÍCH



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Snowbound Scandal

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Jessica Lemmon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4634-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4635-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4636-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nejlepší přítel a velitel ochranky starosty Chasea Fergusona vešel do jeho kanceláře s kusem papíru v ruce.

„Máš moc práce?“ zeptal se Emmet.

„Až nad hlavu,“ zabručel Chase. Už dvacet minut zíral na jedno místo na stěně a pokoušel se vymyslet, jak odpovědět na guvernéřův mail.

„Dlouho tě nezdržím.“ Emmet se neusmíval, ale Chase tušil, že se jeho kamarád dobře baví. Emmet znal Chasea líp než kdokoliv jiný. Dokonce občas líp než jeho vlastní rodina. Položil mu papír na stůl.

Byla to barevná fotografie. Chase ji vzal do ruky. Byla na ní půvabná extrémně štíhlá žena, držela v ruce transparent a očividně něco rozzlobeně křičela. Na transparentu byl pták, z křídel mu stékala ropa, a pod ním bylo velkým písmem napsáno ROPA ZABÍJÍ. Rozzuřený dav za ní držel podobné transparenty a nápisy, ovšem Chasea zaujala právě ta žena.

Jemné, tmavé vlnité vlasy jí vítr zcuchal přes vystouplé lícní kosti a plné rty. Dokonce i po všech těch letech se ani nemusel snažit si připomenout, jaké to bylo tisknout k sobě její elegantní štíhlé tělo. Mimi Andrixová byla bývalá modelka s drobným poprsím a nenápadnými křivkami. Roky na ní nezanechaly žádné stopy, tedy podle toho, kdy byla ta fotka pořízena.

„Kdy to vyfotili?“ zeptal se Chase.

„Před třemi lety. V Houstonu.“

„Jak se to k tobě dostalo?“

„Upozornil mě na to jeden člověk, který pracuje na tvé kampani. Přišlo to do jeho kanceláře s výhrůžným dopisem, že to pošlou Jamiemu Hollandovi.“

Chaseovu politickému rivalovi. Ne příliš důvěryhodnému člověku s těsnými vazbami na mocné pochybné existence v Texasu, který měl prsty v celé řadě nelegálních podniků.

„Snažíme se zjistit, odkud to přišlo, ale zatím se nám to nedaří,“ pronesl Emmet úplně stejným nic neříkajícím tónem.

Chase zavrtěl hlavou. No jistě, budou volby. Kandidoval v druhém volebním období a rád by zůstal starostou, jak nejdéle to půjde. Nejen že byl jedním z nejmladších starostů Dallasu, ale byl také jedním z mála politiků, kteří se nedali uplatit. Coby člen Fergusonovy rodiny a třetinový vlastník Ferguson Oil měl Chase vlastních peněz víc než dost. Nešlo mu ani o moc ani o prestiž. Šlo mu o spravedlnost. Pokud zůstane starostou, znamená to, že zkorumpovaní politici nebudou mít šanci. Takoví, jako je například Jamie Holland.

„Hned jsem ji poznal.“ Emmet poklepal na fotku. Byli s Chasem tehdy tři měsíce na prázdninách, když Chase potkal Mimi. Emmet byl jeden z mála, kdo věděl, co mezi nimi tehdy v létě vzniklo. A jak to bylo dokonalé, dokud se to nepokazilo.

„Měla by vědět, že se na ni možná zaměří média.“ Mimi politiku nenáviděla. Rozhodně by ji netěšilo, kdyby ji někdo během jeho nadcházející kampaně vláčel vším tím bahnem. A vynášel na světlo podrobnosti o jejich dávném vztahu.

„Našel jsem ji. Žije v Bigforku. Ty máš zanedlouho naplánovanou cestu do Montany, ne? Co kdybys jí to pověděl osobně?“ Jeho přítel na něho vrhl vševědoucí postranní pohled.

„Pochybuju, že by mě přijala zrovna s otevřenou

náručí.“ Když ji Chase viděl naposledy, pomáhal jí do letadla, které ji mělo odvézt z Dallasu do Bigforku. Byla tehdy celá rudá zlostí a zklamáním. A za obojí mohl on. V té chvíli ho nenáviděla a Chase pochyboval, že se její city vůči němu za tu dobu změnily.

„Pracuje pro nějakou organizaci na ochranu životního prostředí. V jejím životopisu na webu se píše něco o tom, že jejím cílem je zachránit planetu.“

Chase se usmál. Pocítil hrdost. Mimi měla velké milující srdce, do kterého tehdy nepatřil pouze on, ale všechny trpící bytosti. Vášnivě za ně bojovala. Teprve až když s ním odjela do Dallasu, dozvěděla se, že je *jedním z největších nepřátel životního prostředí* – řečeno jejími slovy. Patřil totiž do rodiny, vlastníci ropná pole.

Jenže ani když to zjistila, nedala mu kvůli tomu kopačky. Chasea překvapilo, že ani jeho zděděný rodinný majetek, pocházející z průmyslu, proti kterému bojovala, ji neodradil. Tehdy mu v slzách pověděla, že to přece nebyla jeho vina, do jaké rodiny se narodil, a že jediné, na čem záleží, je jejich vztah.

A ten pak ukončil on. Málem ho to zabilo. I když mu bylo jasné, že to mezi nimi nikdy nemohlo fungovat, byl by si přál, aby se rozešli za jiných okolností.

„Přemýšlíš někdy o tom,“ ozval se Emmet ode dveří, „jak by to s vámi bylo dál, kdybyste se tenkrát vzali?“

„Ne.“ Chase nikdy o svých rozhodnutích nepochyboval. Když se člověk k něčemu rozhodne, měl by si za tím stát.

„Když jsem tu fotku uviděl, napadlo mě, jestli by se bývala podřídila ona a stala by se z ní dokonalá manželka politika, nebo jestli by ses změnil ty a bojoval s ní proti ropnému průmyslu.“

Houska, kterou měl Chase ke snídani, se mu v žaludku změnila v kámen. Nelíbilo se mu přemýšlet, co by bylo, kdyby. Co by se bývalo mohlo stát.

Jaká kolosální ztráta času a energie.

„To první,“ odpověděl. Což byl přesně ten důvod, proč se s Mimi rozešel. Byla příliš skvělá taková, jaká byla, než aby ji zatáhl do politiky, aby se musela omlouvat za svou minulost. To kvůli touze ji před tím vším ochránit ji tehdy posadil do letadla.

Emmet za sebou zavřel dveře a zanechal Chasea samotného s jeho myšlenkami. Od té doby před desíti lety, kdy se s Mimi rozešel, měl několik krátkodobých vztahů, na které mu zůstaly jen mlhavé vzpomínky. Netušil, jestli to bylo tím, jak byli tehdy mladí – jemu bylo dvacet šest a jí dvacet tři – nebo zda to bylo tím, že to byly jeho poslední prázdniny, ale na ni si pamatoval s naprostou přesností. Strávil v její náruči pouhé tři měsíce, ale připadalo mu to spíš jako tři roky.

Ať to bylo, jak chtělo, poznamenalo ho to. Nesmazatelně.

Tehdy nebyl ještě tak konzervativní jako dnes. Býval spíš jako jeho otec Rider. Tak trochu nespoutaný a drsný. Jeho matka Eleanor se ale postarala o to, aby své syny té nespoutanosti i drsnosti postupně zbavila. U Chasea se jí to podařilo, zatímco Zach zůstal svůj i přesto, že zaujal místo v rodinné firmě. Chaseova nespoutanost zůstala pohřbená někde hodně hluboko. Bože, nejspíš zůstala někde na dně jezera Flathead v Montaně.

Jakmile si udělal jasno v tom, že chce dělat politiku, beze všeho se své nespoutanosti vzdal. Kdyby se býval nezměnil, nejspíš by byl teď jako Emmet. S drsnou slupkou i jádrem. Emmet si založil bezpečnostní agenturu, což se k němu dokonale hodilo. Firmu měl už dávno předtím, než ho Chase požádal, aby se staral o jeho bezpečnost. Skutečné přátelství je luxus, kterého je v politice jako šafránu, a Chase si byl vědom, jaké má štěstí, že má svého nejlepšího přítele stále po boku. A že mu kryje záda.

Vzal fotku znovu do ruky a pokoušel se představit sebe s Mimi. Naposledy ji viděl před desíti lety.

Tehdy ho obvinila, že je zbabělec. A že odmítá vidět, v čem ona měla naprosto jasno. Tehdy stála na letišti u schůdků do soukromého tryskáče a do řevu startujících motorů na něho křičela, že když se lidé milují jako oni dva, nemůže je nic na světě rozdělit.

Jen kdyby jim dal šanci.

Což se nestalo.

Chase otevřel zásuvku stolu a strčil fotku dovnitř. Navzdory tomu, s jakou vášní Mimi tenkrát jejich vztah bránila, bylo oběma jasné, že po tak krátké známosti nemůžou dělat žádné závěry o tom, co by, kdyby. Nezáleželo na tom, jak úžasný spolu měli sex a jak je společně strávený čas naplňoval.

Začal se usmívat. Nebyl to hořkosladký úsměv plný lítosti. Rozzářily ho vzpomínky. Týdny a měsíce před jejich rozchodem byl čas naplněný Miminým smíchem... jejími prsty, cuchajícími mu vlasy. Vzpomněl si, jak mu při milování vzdychala do ucha, vášnivě a tiše. Několikrát ho za sebou doslova vtáhla do jezera, strhala ze sebe i z něho šaty, a přemluvila ho, aby si s ní šel za měsíčního svitu zaplavat.

Snad příště na povrch nevyplují tyhle fotky.

Ano, na to léto měl spoustu příjemných vzpomínek. Jako třeba když tenkrát potají vnikli na obrovský soukromý pozemek u vily nad jezerem. Ten dům působil téměř arogantně a byl samé okno s neskutečným výhledem.

Osm ložnic. Šest koupelen. Patnáct tisíc čtverečních stop.

Věděl to přesně, protože měl tuhle nemovitost několik let na mušce. Vyčkával, až jeho majitel zemře nebo se bude chtít odstěhovat.

Před třemi lety byl dům s pozemkem na prodej. Chase ho koupil za výhodnou cenu šestnácti milionů. Tou dobou už byl dům celý přestavěný. Bylo v něm několik krbů, vířivka vedle krytého bazénu a vinný sklep.

S koupí domu se stal majitelem velkého kusu pláže

na břehu jezera Flathead. Od chvíle, kdy dům koupil, tam byl celkem třikrát. Ne, čtyřikrát. Snažil se tam jezdit alespoň jedenkrát ročně. A když tam býval, myšlenky na Mimi byly jen letmou vzpomínkou, netížily ho ani netrápily. Chase nebyl ten typ, který žije minulostí. Jaký by to mělo smysl?

Vstal od stolu a zahleděl se na město za okny své kanceláře. Dallas se spokojeně a v klidu chystal na příchod podzimu. K jeho znovuzvolení starostou chybělo osmnáct měsíců, takže ho čekal chvíli relativní klid, než nastane nová kampaň.

Naplánovaný pobyt v Bigforku byl zřejmě poslední příležitost z města utéct, vymanit se aspoň na chvíli z pavučiny vysoké politiky. Ovšem pokud by došlo k nejhorsímu a opozice by zatáhla Mimi do politického bahna, bylo by lepší, aby byl v té chvíli v Dallasu.

Asi dvě vteřiny uvažoval, zda dovolenou nevzdat. On by si s médii poradil. Neuvažoval o zrušení své cesty kvůli Mimi. A nebyla ani důvod, proč tam jel.

Minulost byla minulostí a jediné, na čem záleželo, byla budoucnost.

Rozhodnuto.

Pojede se do Bigforku.

„Tak to by snad stačilo, Stefanie,“ napomenula Eleanor Fergusonová přes stůl svoji dceru.

Stefanie zvedla oči k nebi. Matka ji pokaždé dokázala vyprovokovat, aby se chovala jako spratek. Možná i proto, že se k ní na rodinných sešlostech všichni vždycky chovali jako k dítěti.

Vrhla postranní pohled na své bratry. Chase, který přijel rovnou z práce, seděl ztuhle v obleku a kravatě, ani se nehnul. Jen zvedl jedno obočí, ale zůstal zticha. Zach seděl vedle své manželky Penelope, ale byl příliš zaměstnán svou desetiměsíční dcerkou, než aby si všímal, co se zase děje mezi matkou a dcerou.

Další člověk u stolu do rodiny nepatřil. Emmet

Keaton, šéf Chaseovy ochranky a jeho nejlepší kamarád, seděl naproti otci. Beze slova napichoval na vidličku zelené fazolky a sledoval ji nic s neříkajícím výrazem jako vždycky.

Bože, jednou se z něho zblázní!

Dýchal jí za krk od chvíle, kdy měla nešťastnou milostnou avantýru s jedním z Chaseových nejhorších politických nepřátel. Od té doby ji Emmet sledoval jako ostráž. Měla ho stále v patách a už se těšila, až ji konečně jednou nechá na pokoji.

„Jenže tohle není žádné Děkuvzdání,“ hodila Stef ubrousek do prázdného talíře a matka si jen povzdechla.

Večeře připravená šéfkuchařem – matka nikdy nevařila – byla dokonalá. Dozlatova upečená šťavnatá krůta s nádivkou. Zelené fazolky a omáčkovník plný vonící šťávy. Mělo to ovšem jediný háček.

„Děkuvzdání bude až za dva týdny. Tohle je prostě...“ Stef zavrtěla hlavou. „Špatně.“

„A proč je tu on?“ zeptala se všech u stolu.

„Ridere, připomeň laskavě své dceři, ať se chová slušně.“ Elle se zadívala na manžela.

„Stef, zlatíčko.“ Otec se usmál. „Všichni musíme něco obětovat. Copak si opravdu myslíš, že já chci svůj nejoblíbenější svátek v roce trávit na lodi?“

„Je to výletní loď,“ opravila ho matka.

„Em je tady, protože nedokáže odmítnout, když ho někdo pozve zadarmo na jídlo,“ pronesl Chase konverzačním tónem.

Emmet už zase cosi zabručel. Stef napadlo, že to je asi jediný způsob rozhovoru, který zná.

Neandertálec.

„Všichni někam na Děkuvzdání jedete. Tak to prostě nemá být.“ Copak už tradice kromě ní nikomu nic neříká? Chase jede sám na dovolenou do svého domu u jezera v Montaně. Zach a Pen a jejich malá dcerka Olivie pojedou navštívit Peniny rodiče v Chicagu,

což je ještě omluvitelné. A rodiče se hodlají plavit někde v Atlantiku a užívat si v plavkách.

„Budu tady já,“ poznamenal Emmet.

„To mám teda kliku,“ napodobila Stefanie jeho ironický úsměv a upřela pohled do talíře.

„Stef, naši by tě moc rádi viděli, kdyby ses rozhodla s námi odjet do Chicaga.“ Pen zvedla kroutící se dcerku z dětské židle. Zach na manželku vrhl pohled, ze kterého bylo jasné, že o tomhle spolu nemluvili.

Bratrova manželka byla hodná, milá, chytrá a krásná. Díky její přítomnosti byla pro Stef rodinná setkání mnohem příjemnější. Moc ráda by její pozvání přijala, jenže jí nechtěla zasahovat do života. Bude to jejich první Den díkůvzdání s Olivii.

„Moc si toho vážím,“ usmála se Stef na švagrovou. „Ale budu v pohodě. Asi začnu... začnu s vánočními připravami letos trochu dřív.“

„Kdyby sis to ale rozmyslela, stačí říct.“ Pen se omluvila a vzala Olivii do náruče. Zach se taky postavil.

„Potřebuješ pomoc?“

„Ne, postarám se o ni.“ Políbila ho a Zach se usmál. Vrhla na ni zbožňující pohled. Bylo to tak nechutně dojemné.

„Ale do Montany tě nepozvu.“ Chase si nabral další lžíci bramborové kaše. „Takže se mě ani neptej.“

„S tebou bych sama Den díkůvzdání stejně trávit nechtěla,“ popíchla ho.

Ukázal na ni vidličkou a řekl: „Nápodobně.“

Její nejstarší bratr nad ní vždycky držel ochrannou ruku. Vsadila by se, že kdyby ho požádala, vzal by ji na dovolenou s sebou. Jenže on taky potřeboval nějakou chvíli pro sebe. V jeho očích byla znát únava. Musel mít za sebou hodně těžký týden.

„A kde budeš na svátky ty, Emmete?“ zeptala se Elle.

„Budu na telefonu. Ochranka nikdy neodpočívá.“

Stef ho po očku sledovala a dohadovala se, jestli je to pravda nebo ne. Zase tak dobře Emmeta neznala, věděla jen, že jsou s Chasem přátelé už dlouhé roky. A tušila, že za jeho věčně zamračenou tvář se skrývá osamělý člověk, který pracuje dvacet čtyři hodiny denně, sedm dní v týdnu. Vypadalo to, že žije jen pro svou práci a žádné soukromí snad ani nemá.

Za nějakých pět minut se vrátila Penelope bez Olivie a vysvětlila, že její dcerka dnes odpoledne nešla spát a byla už příliš unavená na to, aby zvládla večeři.

„Teď je řada na Zachovi, takže mám volno.“ Dolila si víno a zeptala se Stef: „Dáš si se mnou?“

„Jasně.“ Stef si nechala od Penelope nalít kvalitní červené víno a najednou si připadala osamělá. Byla zvyklá mít kolem sebe rodinu, společně slavit svátky. Až na krátké období, kdy žil Zach v Chicagu, bývali všichni pohromadě. Teď bylo najednou všechno jinak.

No ano, musela si to přiznat. Nebyla zvyklá být sama, což ale neznamenal, že by to nedokázala. Letošní Díkůvzdání prostě zvládne.

Stejně už je načase, aby ji rodina začala brát jako dospělou, devětadvacetiletou ženu.

DRUHÁ KAPITOLA

Zabalená do dlouhého teplého vlněného kabátu, Miriam Andrixová rázovala přes parkoviště s hlavou sklopenou proti ledovému větru. Narodila se a vyrostla v Montaně, ale měla pocit, že zimu snáší čím dál hůř. Což bylo směšné. Vždyť jí bylo teprve třicet tři, proboha. Nebyla jako její pětasedmdesátiletá zimomřivá babička, která mívá doma přetopeno.

Podívala se před sebe, aby do někoho nenarazila. Měla namířeno do nákupního centra pro suroviny na batátový koláč, jehož letošní přípravu svěřila matka právě jí.

Maminčina pravidla na přípravu slavnostní večeře na Den díkůvzdání vůbec nebyla jednoduchá. Každý rok rozdělila svým čtyřem dětem úkoly, a pravidla bylo třeba poctivě dodržovat: žádné konzervované výrobky a pokud možno organické potraviny. Taky dětem rozdala kartičky s rodinnými recepty, na které každá generace připsala tu a tam drobná vylepšení. Špetku skořice, trochu drceného česneku. Letos měla Miriam na starost přípravu dezertu a nehodlala nic ponechat náhodě. Sice v obchodě možná za chvíli nechá celou výplatu, ale bude mít záruku, že do koláče vybrala ty nejlepší batáty.

U dveří do obchodu s biopotravinami ji ovanula vůně svařeného moštu. Zvedla hlavu a vdechla svou nejoblíbenější vůni podzimu. Jenže se k tomu přimíchala i vůně naprosto jiná.